

# РЕШЕНИЕ

№ 5573

гр. София, 28.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**  
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело № 20221110155245 по описа за 2022 година

**Производството е образувано по искова молба с която е предявен от Т. К. Ц., чрез адвокат Г. И. Г. срещу А. Т. Ц., действаща чрез законния си представител М. А. Д., иск с правно основание чл. 439 от ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че Т. К. Ц. не дължи на А. Т. Ц., действаща чрез законния си представител М. А. Д., сумите по изпълнителен лист, издаден в производството по гр.д. № 53900/2016г. по описа на СРС, 91-ви състав, въз основа на изпълнително основание – Решение № 316994 от 18.01.2018г., в размер на 15 866,60 лева, формирани от задължение за издръжка на ищеца от по 150,00 лева месечно, за периода от 21.09.2016г. до 12.10.2022г., поради обстоятелството, че след 21.09.2016г. и след влизане в сила на решението са налице нови факти и**

**обстоятелства по смисъла на чл. 439 от ГПК, а именно, че ищецът е заплащал дължимата издръжка, съгласно решението на съда.**

**В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от А. Т. Ц., действаща чрез законния си представител М. А. Д.. Ответникът не оспорва твърдението на ищеца за наличието на влязло в сила съдебно решение, постановено по гр.д. № 53900/2016г. по описа на СРС, 91-ви състав, с което родителските права върху детето са предоставени на майката, като бащата е осъден да заплаща по 150,00 лева месечно издръжка, считано от датата на влизане в сила на решението – 21.09.2016г. Възразява обаче бащата да е изплащал издръжка на детето, поради и което е образувано изпълнително дело № 2021\*\*\*0401990 по описа на ЧСИ М.П.. Оспорва всички представени към исковата молба писмени доказателства. Моли за отхвърляне на иска**

**В съдебно заседание ищецът Т. К. Ц., редовно призован не се явява, представлява се от адвокат Г. Г., която поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.**

**В съдебно заседание, ответникът А. Т. Ц., редовно призован, чрез законния си представител, не се явява, представлява се от адвокат Л., който поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковите претенции.**

**Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл 235 ГПК и чл. 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:**

**Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение, въз основа на което като годно изпълнително основание по чл. 404 от ГПК да е издаден изпълнителен лист, какъвто е настоящият случай.**

**Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по влязлото в сила решение, само въз основа на факти, настъпили след издаването му. В конкретния случай ищецът се позовава на извършено плащане, след влизане в сила на изпълнителното основание /Решението, постановено на 18.01.2018г. по гр.д. № 53900/2016г. по описа на СРС, 91-ви състав/, поради и което иска с правно основание чл. 439 от ГПК е допустим.**

**Не е спорно между страните, че брака, сключен между Т. К. Ц. и М. А. Д., като майка и законен представител на ответника – детето А. Ц. е прекратен с решение № 316994 от 18.01.2018г., постановено по гр.д. № 53900/2016г. по описа на СРС, 91-ви състав. С решението упражняването на родителските права по отношение роденото от брака дете е**

**предоставено на майката – М. А. Д., като ищецът е осъден да заплаща на детето, чрез неговата майка и законен представител, месечна издръжка в размер на 150,00 лева, считано от 21.09.2016г. до настъпване на пълнолетие или на обстоятелства, водещи до прекратяване на задължението за изплащане на издръжка.**

**Не е спорно, че въз основа на влязлото в сила решение е издаден изпълнителен лист от 09.04.2019г. срещу Т. К. Ц.. Въз основа на изпълнителния лист и по молба на М. Д., като законен представител на А. Т. Т. с вх. № 15005/12.07.2019г. е образувано първоначално изп.д. № 1343/2019г. по описа на ЧСИ Р.М.. С молба с вх. № 14453/06.07.2021г. взискателят е сезирал ЧСИ М. делото да бъде прехвърлено на ЧСИ М.П., с рег. № \*\*\* в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС. В протокол № 1926/26.07.2021г. е инкорпорирано прехвърлянето. След прехвърляне, делото е заведено пред ЧСИ М.П. под нов № 2021\*\*\*0401990. Видно е че след образуване на новото дело ЧСИ е обективирал в запорни съобщения, незаплатени от ищеца задължения за издръжка, за периода от 01.10.2016г. до 16.08.2021г. На 04.10.2022г. ищецът е получил, чрез адвокат Г. покана за доброволно изпълнение, в която е посочено, че размера на непогасената част от дълга е в размер на 15866,80 лева, формираща и цената на иска в настоящото производство. С молба с вх. № 81605/25.08.2022г. ЧСИ П. е сезиран с искане за изискване на информация от взискателя дали реално има незаплатени**

задължения за издръжка по периоди, доколкото е посочено, че ищецът след постановяване на решението е изплащал регулярно издръжка. Към молбата са приложени доказателства за плащане. По изпълнителното дело е налична кореспонденция между ЧСИ и взискателя от дата 26.08.2022г., в която последният е посочил, че не оспорва преведените от Ц. суми за издръжка, но за последните два месеца от 2016г. не са постъпили суми, за 2018г. има преведени суми само за февруари, март и април, за 2019г. не са превеждани суми, а за 2020г. не е наличен превод за м.01 и м.02.

Вещото лице по изслушаната по делото ССЧЕ е установило, че за периода от 21.09.2016г. до м.06 включително от 2023г. общо задълженията за издръжка към А. Т. са в размер от 12150,00 лева. След като е обследвало предоставена информация от /ФИРМА/, /ФИРМА/ и /ФИРМА/ вещото лице е установило, че общо заплатените задължения за издръжка от ищеца към ответника, за периода от 21.09.2016г. до м.06.2023г. са в размер на 11 259,23 лева. Вещото лице е посочило, че след като общият размер на задължението за издръжка за периода от 21.09.2016г. до м.06.2023г. е в размер на 12150,00 лева, остава незаплатена сума в размер на 1160,77 лева, като ако се вземе в предвид цялата преведена сума от 11259,23 лева, в която освен издръжка е включена и сума в размер на 270,00 лева за Деня на детето и коледен подарък, то остава незаплатена сума в размер на 890,77 лева.

**С отрицателния установителен иск по [чл. 124, ал. 1](#) вр. [чл. 439 ГПК](#) се цели установяване несъществуването на изпълняемо право, като при уважаването му по правило изпълнителният процес следва да бъде прекратен. Ищецът, предявил отрицателния установителен иск, е този, в чиято тежест е да докаже своите възражения срещу вземането под формата на основания за недължимост на твърдяното от ответника вземане, а ответникът следва да докаже факта, от който вземането му произтича. Погасяването на задължение за заплащане на присъдена издръжка следва да се докаже пълно и главно от длъжника - ищец по отрицателния установителен иск по [чл. 439 от ГПК](#) - чрез плащане или като се установи съгласието на другата страна за приемане на издръжка в натура. Погасяване поради изпълнение е налице и когато задълженият да плаща издръжка изцяло сам поеме грижите и издръжката на детето без участието на другия родител, на когото са предоставени родителските права след развода (решение № 134/25.06.2012 г. по г. д № 90/2012 г., IV г. о. на ВКС). В случая се твърди погасяване чрез плащане. Съдът приема, че иска е допустим и за период, неочертан от ЧСИ, тоест след 16.08.2021г. до края на процесния – 12.10.2022г., доколкото изпълнителното дело е образувано въз основа на изпълнителния лист обективиращ задължение за заплащане на издръжка до навършване пълнолетие на детето, а самота задължение за издръжка е периодично**

**вземане и всеки месец възниква ново задължение за текуща издръжка.**

**При съобразяване на събраните по делото доказателства, в тяхната съвкупност, настоящият съдебен състав намира, че процесните вземания, претендирани за заплащане от ответника, като дължима месечна издръжка, са заплатени, при следните уточнения. Следва да се посочи че по делото е очертан с оглед диспозитивното начало в процеса период – 12.09.2016г. до 12.10.2022г., с твърдения, че процесната сума, представлява формирано задължение за издръжка, за този период. По изложеното съдът следва да се съобрази с твърденията на ищеца в тази връзка и с изслушаната експертиза до дата 12.10.2022г., а след тази дата експертизата се кредитира от съда частично. Съдът служебно изчисли по реда на чл. 162 от ГПК, съобразно таблицата на л.10 и л.11 от експертизата, че дължимата издръжка за горепосочения период е в размер на 10950 лева, от които задължения за 2017г., 2018г., 2019г., 2020г., 2021г. и до м.10.2022г. + задължения за минал период за 2016г. в размер на 450,00 лева. До размера на сумата от 10950,00 лева, съдът намира иска за допустим. За разликата над тази сума от 4916,60 лева до размера на пълно предявената от 15 866,60 лева сума, съдът намира иска за недопустим и в тази част производството следва да бъде прекратено. В тази сума процесуалният представител на ищеца е посочил със становището си по същество, че вероятно са включени суми за разноски, включително и**

такива, реализирани в хода на изпълнителното производство, и за такси към ЧСИ и за лихва, но няма пояснение каква част касае разноски и каква лихва и за какъв период. Напротив, твърденията са че в пълен размер процесната сума представлява задължения за издръжка за процесния период. Следва и да се посочи, че разноските по изпълнението са претенция, която следва изхода на делото. Решението по делото по установителния иск ще обуслови евентуалното прилагане на разпоредбата на чл.79 от ГПК. Досежно разноските в изпълнителното производство е недопустимо да се води отделен иск за недължимостта им, защото ако искът за недължимост на сумите по изпълнителния лист бъде уважен, то ще доведе до прекратяване на самото изпълнително производство, а същото не е предоставено в случая в правораздавателната власт на съда. Предпоставка за редовното водене на производство по изпълнението е внасянето на дължимите такси и разноски по същото. Освен това отговорността за разноските в изпълнителното производство следва да се разпредели от съдебния изпълнител с изрично постановление, което е обжалваемо от длъжника по реда на чл. 435, ал.2 от ГПК, а вискателят може да защити правата си чрез обжалване по реда на чл. 435, ал.1 от ГПК, евентуалното прекратяване на изпълнителното производство, ако счита, че не е събрана дължимата за разноски по изпълнението сума или отказа на съдебния изпълнител да предприеме действия по принудително



**събиране на суми за сторени от взискателя разноси. Дължимостта и окончателния размер на разноските се определят от съдебния изпълнител в самото изпълнително производство, което в случая няма данни и да е приключило, а съответно неговите действия по определяне и събиране на разноските подлежат на съдебен контрол по реда на обжалването. И доколкото те не са част от изпълняемото право, което подлежи на установяване в настоящото производство, то исковете за тях се явяват недопустими. Впрочем в изпълняемото право, обективизирано в изпълнителния титул – изпълнителният лист са включени единствено задължения за издръжка.**

**За сумата за която съдът прие, че иска е допустим, намира, че ищецът доказва положителният факт на заплащането ѝ. Установи се плащане в размер на 10989,23 лева за издръжка в периода от 21.09.2016г. до м.06.2023г., или до 12.10.2022г., сума в размер на 10083,23 лева, като ако към тази сума се прибави и впоследствие заплатената на 28.08.2023г., факт релевантен и относим към спора, новонастъпил такъв, поради и което на основание чл. 235, ал.3 от ГПК следва да бъде кредитиран от съда сума, представляваща издръжка за минал период в размер на 800,00 лева се формира сума в размер на 10 889,23 лева, като за разликата над тази сума до размера на сумата от 10950,00 лева, съдът кредитира изслушаната експертиза, в частта, в която вещото лице е посочило, че за останалите от процесния период неизплатени суми за издръжка вземането**

**се компенсира от надплатени суми през 2023г. в общ размер на 1290,00 лева. Вещото лице е установило че сумите са заплатени, като в платежните нареждания коректно е посочено основанието, а именно „издръжка“.**

**Следователно иска е частично основателен и като такъв следва да бъде уважен до размера на сумата от 10950,00 лева, а за сумата от 4916,60 лева, разликата над уважената сума от 10950,00 лева до размера на пълно предявената от 15 866,60 лева, производството следва да бъде прекратено.**

**На основание чл. 78, ал.1 и ал.4 от ГПК, при този изход на спора, право на разноси се поражда в полза и на двете страни. Ответникът не претендира присъждане на разноси. Ищецът претендира присъждане на разноси в общ размер на 1984,66 лева, от които сумата в размер на 1000,00 лева за адвокатски хонорар, за реалното заплащане на която съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. са налице доказателства на л.128 по делото, 350,00 лева депозит за експертиза и 634,66 лева, заплатена държавна такса. На ищеца съобразно изхода на спора, следва да му се присъдят разноси в размер на 1369,67 лева.**

**Водим от горното, Съдът**

**РЕШИ:**

ПРЕКРАТЯВА производството в частта по така предявения иск, за признаване на установено в отношенията между страните, че Т. К. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, не дължи на А. Т. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, чрез нейната майка и законен представител М. А. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, сумата в размер на 4916,60 лева, представляваща сума за която се твърди, че е издаден изпълнителен лист в производството по гр.д. № 53900/2016г. по описа на СРС, 91-ви състав, въз основа на изпълнително основание – Решение № 316994 от 18.01.2018г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Т. К. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, не дължи на А. Т. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, чрез нейната майка и законен представител М. А. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, сумата в размер на 10950,00 лева, представляваща формирани задължения за издръжка на ищеца от по 150,00 лева месечно, за периода от 21.09.2016г. до 12.10.2022г., за които е издаден изпълнителен лист в производството по гр.д. № 53900/2016г. по описа на СРС, 91-ви състав, въз основа на изпълнително основание – Решение № 316994 от 18.01.2018г., и въз основа на който е образувано изп.д. № 2021\*\*\*0401990 по описа на ЧСИ М.П., с рег. № \*\*\* в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС, поради обстоятелството, че след 21.09.2016г. и след влизане в сила на решението са налице нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 439 от ГПК, а именно, че ищецът е заплатил дължимата издръжка.

ОСЪЖДА А. Т. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, чрез нейната майка и законен представител М. А. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, ДА ЗАПЛАТИ на Т. К. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, сумата в размер на 1369,67 лева, деловодни разноски на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

В частта в която делото е прекратено, решението има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок от съобщението от страните.

В останалата част решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_